

Sygn. akt V KO 7/21

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie **I. B.**

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 545 § 3 k.p.k.),

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2021 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania sądowego

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 28 kwietnia 2004 r., sygn. akt II AKa (...),

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca wystąpił do Sądu Najwyższego z żądaniem wznowienia postępowania zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z 28 kwietnia 2004 r. utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 22 grudnia 2003 r., mocą którego I. B. został skazany na karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności za popełnienie zbrodni z art. 148 § 2 pkt 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. oraz występków z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. oraz art. 289 § 2 k.k. W sprawie została wywiedziona kasacja i postanowieniem z 30 czerwca 2005 r. Sąd Najwyższy oddalił nadzwyczajny środek zaskarżenia wywiedziony przez obrońcę jako oczywiście bezzasadny. Po zapadnięciu prawomocnego orzeczenia Sądu odwoławczego skazany podejmował próby uruchomienia procedury wznowieniowej. W tym celu Sąd Najwyższy wyznaczył mu obrońcę z urzędu, który złożył opinię w trybie art. 84 § 3 k.p.k. Wobec tego, że skazany, wezwany zarządzeniem z 20 grudnia 2012 r., nie uzupełnił w terminie 7 dni braku formalnego w postaci złożenia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego przez obrońcę z wyboru, zarządzeniem z 11 stycznia 2013 r.

odmówiono przyjęcia osobistego wniosku I. B., a po rozpoznaniu zażalenia skazanego Sąd Najwyższy, postanowieniem z 21 lutego 2013 r., utrzymał je w mocy. Na obecnym etapie postępowania skazany ponownie domagał się wyznaczenia mu obrońcy z urzędu, wskazując na konieczność wznowienia postępowania w jego sprawie ze względu na błędną ocenę materiału dowodowego w sprawie.

Wniosek okazał się bezzasadny w stopniu oczywistym i należało odmówić jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Przede wszystkim pismo skazanego nie zawierało argumentacji, która pozwoliłaby na powiązanie treści złożonego przez niego wniosku z podstawami wznowienia postępowania, o których mowa w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Autor wniosku, żądając zdyskwalifikowania postępowania sądowego zakończonego skazaniem za zabójstwo połączone ze zgwałceniem, nie uprawdopodobnił nawet w najmniejszym stopniu istnienia podstaw *propter nova*. Nie uszło uwagi Sądu Najwyższego, że Sąd odwoławczy, rozpatrując apelację, odniósł się do zarzutu przeprowadzenia wobec skazanego testów psychoorganicznych Bender i Benton (k. 7 uzasad. SA).

Podsumowując: okoliczności podnoszone przez skazanego nie mogły stanowić podstawy do wszczęcia postępowania wznowieniowego na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Dlatego Sąd Najwyższy, bez wzywania I. B. do uzupełnienia braków formalnych, orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.